

нинъ или русинъ. Това накара властитѣ да го следятъ. Често тайни агенти влизаха въ разговоръ съ него и го разпитваха за Европа и европейцитѣ, като се надѣваха, че въ подобенъ разговоръ той ще се издаде, ако е европеецъ. Обаче надеждата на тайнитѣ агенти не се сбждна.

6.

Отъ Бухара дервишитѣ отидоха въ Самаркандъ. Тукъ куцията дервишъ остана поразенъ отъ богатата и занимлива история на града и отъ многото паметници, които говорѣха за високата култура на града.

Единъ день у емира (владѣтеля) имаше голѣмъ приемъ. Между поканенитѣ бѣ и Хаджи Решидъ.

Следъ официалната часть на приема — четенето отъ корана и молитвата — емирътъ каза на Решидъ: „Хаджи, азъ чухъ, че си дошелъ отъ Турция, за да се поклонишъ предъ гробоветѣ на светцитѣ“

— Да, господарю. И да се насладя отъ твоята благословена красота.

— Но какъ пътувашъ ти по цѣлъ свѣтъ съ твоя куцъ кракъ! Това е наистина чудно, — каза емирътъ.

Куцията дервишъ отговори:

— Тѣй е, господарю! Но твоятъ славенъ прадѣдъ Тимура, строителътъ на Самаркандъ — нека бжде миръ на душата му! — имаше сжщо такъвъ недостатъкъ и при все това стана завоевателъ на свѣта.

Тоя вежливъ и красивъ отговоръ се хареса на емира и той изпрати Решида съ богато възнаграждение.

Отъ Самаркандъ дервишитѣ трѣбваше да заминатъ за роднитѣ си мѣста, а Хаджи Решидъ да се върне обратно въ Тегеранъ. Раздѣлата имъ бѣше трогателна. Тѣ се прегръщаха и плачеха като деца.

Възседналъ едно едро и добре охранено магаре, което му бѣше подарено отъ единъ богатъ неговъ поклонникъ, куцията дервишъ потегли на пжтъ.

Когато минаваше презъ градъ Хератъ, той има случай да присжтствува на единъ приемъ у афганския принцъ. Разговаряйки съ своитѣ гости, принцътъ по едно време